

UZASADNIENIE

Powodowie J. G. i E. G. wnieśli o zasądzenie solidarnie na ich rzecz od strony pozwanej (...) S.A. w K. Oddziału w W. kwotę 69 483,75 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu podali, że są współwłaścicielami na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej nieruchomości położonych w M., dla których Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich prowadzi księgi wieczyste o numerach (...) oraz nieruchomości położonych w P., dla których Sąd Rejonowy w Kłodzku prowadzi księgi wieczyste o numerach (...). Wskazali, że przedmiotowe nieruchomości wchodziły w skład prowadzonego przez nich gospodarstwa rolnego, przy czym na niektórych działkach usytuowane są należące do pozwanej linie energetyczne średniego i niskiego napięcia, które spowodowały wyłączenie części powierzchni działek z produkcji rolnej, stanowią utrudnienie w przeprowadzaniu prac polowych oraz wydłużają czas pracy przy manewrowaniu maszynami rolniczymi. Dodali, że łączna powierzchnia pod liniami przesyłowymi średniego i niskiego napięcia wynosi 5 053 m², a żądana kwota stanowi iloczyn powierzchni 765 m² bezumownego korzystania pod linią niskiego napięcia dla działki numer (...) (całej zajętej powierzchni, w tym pod słupami linii energetycznych), przy przyjętej stawce 5 zł/m² oraz czasookresu 4,5 roku bezumownego korzystania (tj. od stycznia 2014 r. do czerwca 2018 r.) oraz iloczyn powierzchni 4 288 m² bezumownego korzystania pod liniami średniego i niskiego napięcia (z wyłączeniem powierzchni pod słupami linii energetycznych), przy przyjętej stawce 5 zł/m² oraz czasookresu 10 lat bezumownego korzystania (tj. od czerwca 2008 r. do czerwca 2018 r.). Powodowie wskazali, że podejmowane przez nich próby ugodowe doprowadzenia do zawarcia umowy służebności przesyłu i uzyskania wynagrodzenia okazały się bezskuteczne.

Strona powodowa (...) S.A. w K. Oddział w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie solidarnie od powodów kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwana przyznała, że na nieruchomościach powodów są posadowione linie niskiego i średniego napięcia, podniosła jednak zarzut zasiedzenia z mocy prawa służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu dla napowietrznej linii niskiego napięcia oraz dla napowietrznej linii średniego napięcia nr L-743-21 na nieruchomości obejmującej działkę nr (...) położonej w M., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) – z dniem 1 stycznia 1975 r., zarzut zasiedzenia z mocy prawa służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu dla napowietrznej linii średniego napięcia nr L-742 na nieruchomości obejmującej działkę nr (...) położonej w M., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) – z dniem 2 listopada 2001 r., zarzut zasiedzenia z mocy samego prawa służebności przesyłu dla napowietrznej linii średniego napięcia nr L-813-30 i napowietrznej linii niskiego napięcia na nieruchomości obejmującej działkę nr (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) - z dniem 1 lutego 2009 r. oraz zarzut zasiedzenia z mocy samego prawa służebności przesyłu dla napowietrznej linii średniego napięcia nr L-813-30 i napowietrznej linii niskiego napięcia na nieruchomości obejmującej działkę nr (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) - z dniem 1 lutego 2009 r. Pozwana dodała, że linia średniego napięcia nr L – 742 została wybudowana w 1966 r., zaś pozostałe linie zostały wybudowane przed 1945 r. i stanowią tzw. „infrastrukturę poniemiecką”. Ponadto do 2012 r. nie wnoszono żadnych uwag ani pretensji związanych z istnieniem na przedmiotowych gruntach infrastruktury elektroenergetycznej, zatem w każdym razie w momencie wejścia w posiadanie służebności przez jej poprzednika prawnego pozostawał on w dobrej wierze co do posiadania służebności na rzeczonych nieruchomościach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. G. jest obecnym właścicielem działek rolnych wraz z zabudowaniami o numerach 127, 128 i 146, położonych w M., dla których Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich prowadzi księgę wieczystą numer (...) oraz działek rolnych o numerach 308, 606/3, 903, 904, 908, 909 i 912/6 położonych w M., dla których Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich prowadzi księgę wieczystą numer (...).

Powódka E. G. jest obecną właścicielką działki rolnej numer (...) położonej w P., dla której Sąd Rejonowy w Kłodzku prowadzi księgę wieczystą numer (...).

Powodowie są nadto współwłaścicielami na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej działek rolnych o numerach 104 i 119/5, położonych w P., dla których Sąd Rejonowy w Kłodzku prowadzi księgę wieczystą numer (...).

Dowód:

- odpisy zwykle ksiąg wieczystych o numerach (...) - k. 26 – 39
- wypisy uproszczone z rejestru gruntów – k. 40 - 41
- wykaz właścicieli i władających gruntów - k. 42
- wypis ze zbioru danych z (...) k. 43
- wydruk z księgi wieczystej numer (...) – k. 65 – 75

Nieruchomość opisaną w księdze wieczystej numer (...) powodowie nabyli od Skarbu Państwa w dniu 2 listopada 1981 r. na mocy umowy sprzedaży. Nieruchomość opisaną w księdze wieczystej numer (...) powód nabył od Skarbu Państwa w dniu 27 listopada 1985 r. Działkę gruntu numer (...), dla której obecnie prowadzona jest księga wieczysta numer (...) nabyli na mocy umowy sprzedaży od Skarbu Państwa – Agencji Nieruchomości Rolnych w dniu 30 grudnia 2003 r. Działki gruntu o numerach 104 i 119/5, dla których prowadzona jest księga wieczysta numer (...) nabyli od Skarbu Państwa – Agencji Nieruchomości Rolnych na mocy umowy sprzedaży w dniu 27 grudnia 2013 r.

Dowód:

- odpis zwykły księgi wieczystej numer (...) – k. 26 - 29
- umowa sprzedaży w formie aktu notarialnego z 02.11.1981 r. Rep. A Nr 682/81 – k. 44 - 46
- umowa sprzedaży w formie aktu notarialnego z 30.12.2003 r. Rep. A Nr 16404/2003 – k. 47 - 54
- umowa sprzedaży w formie aktu notarialnego z 27.12.2013 r. Rep. A Nr 8487/2013 – k. 55 – 64

Na działkach numer (...) posadowiona jest napowietrzna linia niskiego napięcia i napowietrzna linia średniego napięcia nr L-743-21, na działkach numer (...) posadowiona jest linia średniego napięcia numer L-742, na działkach numer (...) posadowiona jest linia niskiego napięcia i linia średniego napięcia nr L-813-30.

L. średniego napięcia nr L-742 została wybudowana w 1966 r., pozostałe linie elektroenergetyczne tj. linia niskiego napięcia zasilana ze stacji transformatorowej nr R-743-21, linia średniego napięcia nr L-743-21, linia średniego napięcia nr L-813-30 oraz napowietrzna linia niskiego napięcia zasilana ze stacji transformatorowej nr R-813-30 powstały przed 1945 r. Istniejące obecnie sporne linie energetyczne stanowią kontynuację pierwotnie posadowionych na gruncie linii poniemieckich, przejętych przez Skarb Państwa.

W latach 70 – tych i 80 – tych ubiegłego wieku linia elektroenergetyczna oznaczona symbolem L 743-21 była przebudowywana i poddawana kapitalnym remontom.

Ponadto, na wszystkich urządzeniach przesyłowych posadowionych na nieruchomościach powodów przeprowadzane były regularne przeglądy techniczne oraz bieżące naprawy i wymiany w zależności od potrzeb eksploatacyjnych.

Dowód:

- przebieg linii energetycznych i słupów – k. 223 – 227, 254

- uwagi specjalne personelu eksploatacyjnego – k. 228, 236, 245, 250
- zestawienie inwentarzowe linii napowietrznych – k. 229 - 235
- protokół nr (...) – k. 246 - 249
- charakterystyki stacji transformatorowych – k. 252 - 253
- protokół z pomiaru odbiorczego stacji transformatorowej R-813-30 – k. 255 - 256
- protokół odbioru technicznego linii R-813-30 – k. 257
- protokół pomiaru oporności uziemień linii R-813-30 – k. 258

Uczestnik postępowania jest następcą prawnym przedsiębiorstwa, które wybudowało linie energetyczne.

Dowód:

- wydruk z Krajowego Rejestru (...) nr (...) – k. 193 - 222
- pismo dotyczące przejęcia niemieckich przedsiębiorstw energetycznych przez Zjednoczenie (...) – k. 599
- Zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z 25.11.1958 r. – k. 600 - 601
- wyciąg z rejestrów przedsiębiorców – k. 602
- Zarządzenie Ministra Przemysłu z 16.01.1989 r. – k. 604 - 606
- akt przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego w spółkę akcyjną z 20.07.1993 r. – k. 607 - 615
- Postanowienie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 01.09.1993 r. wydane w sprawie o sygn. akt VI Ns rej H 919/93 – k. 616
- Postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z 26.05.2004 r., 31.12.2008 r., 16.01.2009 r. i 01.09.2011 r. – k. 617 – 624

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na skutecznie podniesiony przez stronę pozwaną zarzut zasiedzenia.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, że na nieruchomościach powodów posadowione są linie energetyczne należące obecnie do strony pozwanej. L. te istniały i były eksploatowane przez poprzednika prawnego strony pozwanej w momencie nabycia przez powodów przedmiotowych nieruchomości. Powodowie nie kwestionowali również dat wybudowania poszczególnych linii energetycznych. Okoliczność przejęcia praw i obowiązków niemieckich przedsiębiorstw energetycznych potwierdza natomiast dokument z dnia 25 sierpnia 1945 r. (k. 599). Kolejne przekształcenia podmiotowe już po utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego Zjednoczenie (...) aż do przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego Zakładu (...) w W. w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa, a następnie przekształcenia podmiotowe, w wyniku których doszło do powstania strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej potwierdzają dokumenty przedłożone przez stronę pozwaną wraz z odpowiedzią na pozew. Wynikają z nich chronologiczne przekształcenia podmiotowe, które w istocie nie były kwestionowane przez powodów, a nadto potwierdzające przejmowanie m. in. urządzeń w postaci linii napowietrznych średniego i niskiego napięcia przebiegających przez działki powodów, stanowiących uprzednio własność Skarbu Państwa.

Należy wskazać, że przepisy dotyczące służebności przesyłu zostały wprowadzone do kodeksu cywilnego ustawą z dnia 30 maja 2008 r. (Dz. U. Nr 116, poz. 731) i weszły w życie z dniem 3 sierpnia 2008 r. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 22 maja 2013 r. wydanej w sprawie o sygn. III CZP 18/13 (OSNC 2013, nr 12, poz. 139) przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia na rzecz przedsiębiorcy służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu. Okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. podlega doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności.

Zgodnie z przepisem art. 292 k.c. służebność gruntową można nabyć przez zasiedzenie tylko w wypadku korzystania z trwałego i widocznego urządzenia. Przepisy o nabyciu własności przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio. Rozważyć należało zatem przesłanki z art. 172 k.c.

Wymaga podkreślenia, że posiadanie służebności przesyłowej przez przedsiębiorstwo państwowe przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej kodeks cywilny z 1989 r. było posiadaniem w rozumieniu art. 352 § 1 k.c. i prowadziło do zasiedzenia, co wynika m. in. z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r. wydanego w sprawie o sygn. akt I CSK 171/08 i uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r. wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 89/08. Przy doliczaniu przez stronę pozwaną do okresu zasiedzenia okresu posiadania przez poprzednika prawnego działającego jako osoba prawna i Skarb Państwa – przedsiębiorstwo państwowe służebności przesyłu przed datą 1 lutego 1989 r. nie może budzić wątpliwości, że posiadanie przez przedsiębiorstwo państwowe urządzeń energetycznych na cudzej nieruchomości, na której zostały posadowione, jest posiadaniem w rozumieniu art. 352 k.c. i może prowadzić do zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu (art. 292 k.c. w zw. z art. 172 k.c. - vide: postanowienie SN z 13.10.2011r. V CSK 502/10, uchwała SN z 22.05.2013r. III CZP 18/13).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że osoba prawna, która przed dniem 1 lutego 1989 r. miała status państwowej osoby prawnej nie mogła nabyć w drodze zasiedzenia własności nieruchomości ani ograniczonych praw rzeczowych, może natomiast do okresu samoistnego posiadania wykonywanego po dniu 1 lutego 1989 r. doliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty. Stanowisko to ma odniesienie w szczególności do przedsiębiorstw energetycznych i innych przedsiębiorstw przesyłowych, które do dnia 1 lutego 1989 r. korzystały ze służebności przesyłu w ramach zarządu mieniem państwowym w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa. Dopiero wprowadzenie zmian do kodeksu cywilnego stworzyło z dniem 1 lutego 1989 r. dla państwowych osób prawnych - przedsiębiorstw państwowych - możliwość nabywania dla siebie własności nieruchomości i innych praw rzeczowych.

Powyższe oznacza, że w okresie sprzed daty 1 lutego 1989 r. kiedy obowiązywał art. 128 k.c. wyrażający zasadę jednolitego funduszu własności państwowej, to Skarb Państwa - a nie przedsiębiorstwo państwowe - był posiadaczem urządzeń przesyłowych i cudzej nieruchomości, na której je posadowiono, i tylko on mógł nabyć przez zasiedzenie służebność gruntową przesyłu.

W uchwale z dnia 22 października 2009 r. wydanej w sprawie o sygn. III CZP 70/09 Sąd Najwyższy przyjął, że korzystanie przez przedsiębiorstwa państwowe z nieruchomości w sposób odpowiadający treści służebności gruntowej, prowadzące do zasiedzenia służebności gruntowej przed dniem 1 lutego 1989 r. stanowiło podstawę do nabycia tej służebności przez Skarb Państwa, w tym także dotyczyło to zasiedzenia samej służebności gruntowej. W okresie gdy przedmiotowa linia energetyczna stanowiła własność Skarbu Państwa, korzystanie przez poprzedników prawnych pozwanej z nieruchomości powodów (ich poprzedników) w sposób odpowiadający służebności przesyłu, stanowiło posiadanie odbywające się na rzecz Skarbu Państwa.

Przy ocenie daty, w jakiej mogło dojść do zasiedzenia istotne jest uprzednie ustalenie charakteru posiadania nieruchomości powodów przez stronę pozwaną i jej poprzedników.

W tym zakresie Sąd w pełni podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 r. wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 81/18, zgodnie z którym przedsiębiorstwo państwowe, które nabyło z mocy prawa - na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach

państwowych (Dz. U. 1991 r., Nr 2, poz. 6) - własność urządzeń przesyłowych, posadowionych na nieruchomości Skarbu Państwa, może być uznane za posiadacza w dobrej wierze służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Sąd Najwyższy wskazał, że zgodnie z aktualnym stanowiskiem judykatury Sądu Najwyższego odnośnie do posiadania nieruchomości w zakresie służebności przesyłu (służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu) ocena, czy wejście w posiadanie nastąpiło w dobrej lub złej wierze wymaga analizy całokształtu okoliczności poprzedzających i towarzyszących uzyskaniu posiadania. Posiadacz jest w dobrej wierze, jeżeli objęcie cudzej nieruchomości w posiadanie nastąpiło w takich okolicznościach, które usprawiedliwiają jego przekonanie, że nie narusza cudzego prawa, albo gdy posiadacz przypuszcza, że prawo mu przysługuje, a przekonanie to jest usprawiedliwione okolicznościami faktycznymi. Posiadaczowi trzeba przypisać złą wiarę wtedy kiedy wie, że prawo mu nie przysługuje albo nie wie wskutek braku należytej staranności. W przypadku zasiadającego służebność dobrej wiary nie wyłącza jego wiedza o prawie własności przysługującym osobie trzeciej. Sąd Najwyższy podkreślił, że dobra (zła) wiara posiadacza nieruchomości podlega badaniu według stanu jego świadomości z chwili objęcia władztwa nad rzeczą, a późniejsze zmiany świadomości posiadacza pozostają bez wpływu na tę ocenę. Wskazał również, że w sytuacji gdy Skarb Państwa był właścicielem nieruchomości i urządzeń przesyłowych nie mogło być mowy o powstaniu prawa na rzeczy cudzej, a mogło to mieć miejsce dopiero wtedy gdy doszło do rozdzielenia własności urządzeń przesyłowych i własności nieruchomości (7 stycznia 1991 r.). W konsekwencji nie ma żadnych podstaw prawnych, aby przyjąć do oceny dobrej wiary daty posadowienia urządzenia przesyłowego, jeżeli w tej dacie Skarb Państwa był zarówno właścicielem nieruchomości jak i urządzeń przesyłowych. Dopiero w dacie rozdzielenia prawa własności nieruchomości od prawa własności urządzeń przesyłowych rozpoczął się bieg zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu i ta data jest istotna dla oceny dobrej wiary posiadacza zależnego.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, uznać należało, że termin zasiedzenia w stosunku do nieruchomości powodów objętych księgami wieczystymi o numerach (...) winno się obliczać przy uwzględnieniu dobrej wiary strony pozwanej, co do pozostałych nieruchomości zasiedzenie nastąpiło w złej wierze. W niniejszej sprawie strona pozwana wykazała, że z posadowionych na nieruchomościach powodów urządzeń korzystała i korzysta w sposób trwały i widoczny, dokonując ich modernizacji, regularnych przeglądów czy bieżących napraw. Powodowie przez wiele lat nie sprzeciwiali się temu korzystaniu i nie domagali się chociażby ustanowienia służebności przesyłu.

Jeśli chodzi o nieruchomość opisaną w księdze wieczystej numer (...), powódka stała się jej właścicielką na podstawie umowy sprzedaży zawartej w dniu 30 grudnia 2003 r. przez powódkę i powoda ze Skarbem Państwa – Agencją Nieruchomości Rolnych. Nieruchomość objętą księgą wieczystą numer (...) powodowie nabyli 27 grudnia 2013 r., również od Skarbu Państwa – Agencji Nieruchomości Rolnych.

Jak już wyżej wskazano, przed 1 lutego 1989 r. właścicielem zarówno nieruchomości, jak i infrastruktury przesyłowej posadowionej na w/w nieruchomościach był Skarb Państwa, a co za tym idzie bieg terminu zasiedzenia nie mógł się rozpocząć, bowiem właściciel nie może nabyć w drodze zasiedzenia służebności na nieruchomości stanowiącej jego własność. Dopiero przepis art. 2 ust. 2 ustawy z 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1990 r. nr 79 poz. 464 ze zm.) doprowadził do uwłaszczenia państwowych osób prawnych mieniem znajdującym się na gruntach stanowiących własność Skarbu Państwa lub własność gminy (związku międzygminnego), będących w dniu wejścia w życie ustawy w zarządzie tych osób prawnych. Jednocześnie, na podstawie art. 1 pkt 9 ustawy z 20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1990 r. nr 2 poz. 6) przedsiębiorstwo przesyłowe zostało uwłaszczone prawem własności urządzeń przesyłowych posadowionych na nieruchomościach Skarbu Państwa z dniem 7 stycznia 1991 r. Od tego czasu rozpoczął się zatem bieg terminu zasiedzenia o treści odpowiadającej służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa państwowego, którym wówczas był Zakład (...). Zgodnie z art. 172§1 k.c. w zw. z art. 176§1 k.c., art. 292 k.c. i art. 352 k.c. Okres 20 – letni upłynął 7 stycznia 2011 r., gdy właścicielem urządzeń przesyłowych była (...) S.A. z siedzibą we W. – poprzednik prawny strony pozwanej.

Wymaga przy tym podkreślić, że w chwili objęcia służebności w posiadanie przedsiębiorstwo przesyłowe wiedziało, że znajdujące się na nieruchomościach Skarbu Państwa urządzenia były zbudowane i eksploatowane za zgodą właściciela nieruchomości, zatem budowa tych urządzeń i korzystanie z nich było zgodne z prawem. Po uwłaszczeniu w 1991

r. przedsiębiorstwo korzystało z nieruchomości w taki sam sposób jak dotychczas, mogło zatem pozostawać w usprawiedliwionym przekonaniu, że nie narusza praw właściciela gruntu i nadal jest uprawniony do korzystania z tego gruntu.

W przypadku nieruchomości powoda położonych w M., w ocenie Sądu brak było podstaw, do uznania, że strona pozwana i jej poprzednicy prawni korzystali z tych nieruchomości działając w dobrej wierze. Ocenę posiadania służebności należy dokonać przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności poprzedzających i towarzyszących uzyskaniu posiadania służebności. Z okoliczności niniejszej sprawy wynika jednoznacznie, że przedsiębiorstwo przesyłowe, będące profesjonalnym podmiotem, wiedziało lub przy zachowaniu wymaganej staranności powinno wiedzieć, że na nieruchomościach stanowiących własność osób fizycznych nie przysługuje jej prawo o treści odpowiadającej służebności gruntowej, a zatem że nie posiada tytułu prawnego do trwałego korzystania z tych nieruchomości. Z tego względu, bieg terminu zasiedzenia winien wynosić 30 lat.

Powód nabył od Skarbu Państwa nieruchomość opisaną w księdze wieczystej numer (...) w dniu 2 listopada 1981 r., zatem 30 – letni termin, o którym mowa w art. 172 § 2 k.c. w zw. z art. 176 k.c. i 292 k.c. upłynął 2 listopada 2011 r.

Jeśli chodzi o nieruchomość opisaną w księdze wieczystej numer (...), z treści dokumentu tej księgi wynika, że powód nabył jej własność od Skarbu Państwa w dniu 27 listopada 1985 r., 30 – letni termin zasiedzenia w złej wierze upłynął zatem 27 listopada 2015 r.

W świetle ustalonych w sprawie okoliczności, Sąd uznał, że skoro na nieruchomościach powodów nastąpiło zasiedzenie przez stronę pozwaną lub jej poprzedników prawnych służebności przesyłu, to pozew o zapłatę wynagrodzenia z tytułu korzystania z nieruchomości powodów podlegał oddaleniu. Jednocześnie powodowie w żaden sposób nie wykazali, by doszło do przerwania biegu przedawnienia, zaś dowodem na tę okoliczność nie mogła być kserokopia pisma „zawezwanie do próby ugodowej” z 13 stycznia 2011 r., bowiem nie wynika z niego, czy doszło do skutecznego złożenia wniosku z tym przedmiotem w Sądzie Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich.

Należy podkreślić, że roszczenie powoda dotyczące wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości objętej księgą wieczystą numer (...) w okresie od czerwca 2008 do czerwca 2018 r. obejmowało częściowo okres przed datą zasiedzenia. Niemniej, zgodnie z linią orzecniczą Sądu Najwyższego, właścicielowi nieruchomości obciążonej nie przysługuje roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z niej przez posiadacza służebności po nabyciu przez niego służebności przesyłu w drodze zasiedzenia za okres poprzedzający tę datę (por. uchwałę SN z 30.11.2016 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 77/16, wyrok SN z 12.01.2012 r. wydany w sprawie o sygn. akt II CSK 258/11). Z tych względów roszczenie powoda w powyższym zakresie również nie zasługiwało na uwzględnienie.

Mając na uwadze wynik procesu, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1125 t.j.) nakazał powodom uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądzie Rejonowego w Kłodzku kwotę 2 726,79 zł, tytułem wyłożonych tymczasowo wydatków związanych z wydaniem opinii przez biegłą sądową.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uznał, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 102 k.p.c. i nie obciążył powodów pozostałymi kosztami procesu. W ocenie Sądu przedmiotowa sprawa miała skomplikowany charakter, zaś wytaczając powództwo powodowie pozostawali w przekonaniu o jego zasadności, bowiem uprzednio składane pozwy były przez sądy uwzględniane. Na skutek zmiany poglądów w orzecznictwie, w szczególności zaś orzecznictwa Sądu Najwyższego, brak było ostatecznie podstaw do przyznania racji powodom. Z tych względów, biorąc również pod uwagę sytuację materialną obu stron postępowania obciążanie powodów kosztami wynagrodzenia pełnomocnika strony pozwanej w kwocie 5 417 zł byłoby niewspółmierne i sprzeczne z zasadami słuszności.